

[Krag.]

steren havde forhandlet bag lukkede Døre med Medlemmer af Regeringen. Vi har mødt den Stemning hos det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fra første Øjeblik, at da det var Venstre, denne Anmodning var rettet til, vilde det være naturligt, at Forhandlingerne fortsattes, og overfor vor indtrængende Henstilling til det konservative Partis Formand om at drage Omsorg for, at de Konservative kom til at deltage i Forhandlingerne, mødte vi stadig dette, at Kronen vilde blive Anstødsstenen.

Ja, det er nu besynderligt. Den var det jo slet ikke i Foraaret 1932. Da var det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og jeg enige i den Betragtning, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Korsgaard i Gaar gjorde sig til Talsmand for, at Kronepolitikken og Udenrigspolitikken skulde holdes udenfor hinanden, at Kronepolitikken skulde være bestemt i første Række ved indre økonomiske og erhvervsmæssige Tilstande, og det var det, vi krævede indsat i Valutaloven af Foraaret 1932, hvor vi udtrykkelig sagde, at Retningslinierne for Fremtidens Kronepolitik skulde udstikkes efter indre og ydre økonomiske Tilstande. Og nu hævder altsaa de Konservative, at netop Tallet 20 er et helligt, et ukrænkeligt Tal, det er det, man skal stræbe henimod, hvad vi jo var enige om for snart et Aar siden, men den Gang ikke kunde opnaa. Men det er sandelig ogsaa et Tal, som under ingen Omstændigheder maa fraviges; det er det ene saliggørende, det er det, som kan bære, medens et hvilket som helst andet Tal vil være skadeligt, ja, rent ud tilintetgørende, vil være af en saa betænkelig Art, at selv om Erhvervslivet her i Landet er betinget af, at man gaar til dette andet Tal, er det dog utilstedeligt at gøre det.

Jeg maa sige, jeg forstaar slet ikke dette Ræsonnement, og jeg har Gang paa Gang overfor Medlemmer af det konservative Folkeparti og overfor dets Formand erklæret mig ganske uforstaaende overfor dette. Jeg kunde fuldt ud dele den konservative Betragtning, hvis den fandt Udtryk i Nægtelse af at være med i en Politik, som førte ud i Inflation, hvis Konsekvens vilde blive den, at vi tabte Herredømmet over vor Mønt. Men naar et Lands Valuta har forladt Guldøet, naar det er Papirmønten, der

er sat i Stedet, ja, saa maa denne udnyttes med det Formaal at bidrage til, at der kan leves og virkes i det paagældende Samfund, uden at dette føres ud i Tilstande, som bevirker kolossale Krav om forøgede Lønninger, vanvittige Prisstigninger med tilsvarende fortsat Valutafald og med det nære Endemaal: Afgrunden. Forholdet er jo det faktiske, at vi under Guldkronen i 1929 havde et Pristal paa 174, at Papirkronen i 1932 ved Nytaarstid var Udtryk for et Pristal paa 156, og det er udenfor al Tvivl, at det Kronefald, som var Vilkaaret for, at det selvstændige Erhvervsliv, knyttet til Tusinder og atter Tusinder af Virksomheder i vort Land, kunde opretholdes i Fremtiden, i hvert Fald ikke vilde bevirke en Prisstigning paa over Maksimum $\frac{1}{2}$ Snes Points op til 165—166, saaledes at den Kronepolitik, der er ført her, og som er en erhvervsmæssig og økonomisk Nødvendighed, ikke foranlediger, at saadanne Tilstande opstaar, som kan føre ud i Inflation, og derimod har vi ogsaa med alle til Raadighed staaende Midler sikret os gennem saavel Regeringens som Nationalbankens Løfte om at sætte alle Kræfter ind paa at holde 22,50 som Gennemsnitskurs, som den Kurs, omkring hvilken kun smaa Svingninger var tilstedeliggende. (*Kristen Amby: Er det et helligt Tal?*). Nej, ikke paa nogen Maade, men det er et Tal, som i Modsætning til Tallet 20 øgede Landbrugets og mange frie Eksporterhvervs Indtjeningsmuligheder med henimod et Par Hundrede Millioner Kroner, og det er et Tal, der ikke løftede Pristallet her i Landet højere, end jeg har redegjort for, og derfor et Tal, som intet som helst har med Inflation at gøre. Det er det, det er!

Derfor maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at den Forfærdelse, som fyldte ham over Venstres Handlemaade i denne Sag, kan jeg ikke tage alvorlig. Det maa det ærede Medlem undskylde, jeg *kan* det ikke, og jeg synes ogsaa, at det ærede Medlems Ophidselse var saa stor, at der ikke er synderlig Grund til i denne Forbindelse at tage ham alvorligt. Det ærede Medlem afviste med alle Tegn paa Afsky, at Venstre havde deltaget i forberedende Forhandlinger, og derigennem havde vi altsaa først og fremmest fra Venstres Side udvist en uhyre og — det kunde man forstaa paa Tønen, hvori der taltes —